

ἀποκλίνω Ἰκαρ. Κάρι. ἰποκλίνω Ροδ.
Τὸ ἀρχ. ἀποκλίνω.
Κλίνω, ἐπικλίνω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἐπόκλινε τ' ἀσκήδι του καὶ πάει χολιασμένος
Κάρι. Καὶ ἀμτβ. Ὁ κάλαμος ἠπόκλινε Ἰκαρ. Συνών.
γέρνω, σκύβω.

ἀποκλονίζω ἀμάρτ. ἰποκλονῶ ΧΠαλαίσι. Θάνατ.
Εἰρήν. 14 ΠΛιασίδ. Τὰ φκίόρ. τῆς καρκ. 72 Μέσ. ἰποκλο-
νίζουμαι Κύπρ. (Γερμασ.) — ἸΜεχάρ. Ἐρωτ. πάθη 7
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλονίζω.

1) Παθ. ταλαντεύομαι, κινδυνεύω νὰ πέσω ἔνθ' ἄν.:
"Ἀμα τὸν εἶδα τῶι ἰποκλονίστηκεν, εὐτὺς ἐβούρησα τῶι ἄρ-
παξά τον. || Ποίημ.

Πάντα ἐσὺλ-λογίζετον, | πολλὰ ἐποκλονίζετον
ἸΜεχάρ. ἔνθ' ἄν. 2) Ἐνεργ. εἶμαι καταβεβλημένος, ἐξηγ-
τλημένος ὑπὸ νόσου, κόπου, πένθους κττ., εἶμαι ἀποκαμω-
μένος ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν. ΠΛιασίδ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸν τὸ κλάμαν τὸ πολ-λὺν τὰ δάκρυα εἰλείφαν
τῶι μάλιστα ἰποκλόνησεν πὺν πείναν τῶι πὺν δίφαν
ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

Σὰν μαραινίσκει τὸ δεντρὸν πὺν τὴν ἀνεποτάδαν,
ἔτσι σὲ θέλουν, ὅπου πὰς, ἀρκάτην οἱ σασμένοι
νὰ ἰποκλονίξ τῶι τοῦ νεροῦ νὰ ὄης τὴν τίτριναδαν
ΠΛιασίδ. ἔνθ' ἄν.

ἀποκλύζω ἀμάρτ. ἀποκλύζου Τσακων.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλύζω.
Κατακλύζω, πλύνω τι δι' ἀφθόνου ὕδατος, ἀποπλύνω.
Συνών. ξεπλένω.

ἀποκλώθω Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἶν. ἰποκλώθω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλώθω.
1) Τελειώνω τὸ κλώσιμον, ἀπογνέθω Λεξ. Αἶν. κ. ἀ.
2) Κλώθω, συστρέφω Καλαβρ. (Μπόβ.) β) Μεταφ.
Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) 3) Διαλύω τὸ
κεκλωσμένον, ἐπὶ νήματος Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.): ἰποκλώσέ το, γιατί ἐκλώσές το πολ-λά Κύπρ. Ἐπε-
κλώστην τὸ ράμμα κ' ἐκόπεν Χαλδ. Συνών. ξεγνέθω,
ξεκλώθω, ξεστρίβω.

ἀποκλωνάρις ὁ, ἀμάρτ. ἰποκλωνάρις Κύπρ. (Γερμασ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκλώνρις.
Ὁ συλλέγων τὰ ἀποκλώνια.

ἀποκλώνιν τό, ἀμάρτ. ἰποκλώνιν Κύπρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κλώνρις.
Συνήθως πληθ., τὰ ἐν τοῖς ἄκροις τῶν κλώνων τῶν
κερατεῶν ὑπολειπόμενα μετὰ τὸν ραβδισμόν κεράτια:
Ἐπῆα ὅς τες τερατῶδες μου τῶι πὺν τὰ ἰποκλώνια ἐγέμωσα
ἐναν σατῶ-δίν. Συνών. ἀπορράβδι.

ἀποκλωνώνομαι ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Απο-
στολίδ. 218

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κλώνρις.
Ἐπὶ καρποῦ, ἀποσπῶμαι τοῦ κλώνου: Ποίημ.
Ἐνῶ τὸ χέρι ἐξάμωνε, ὁ μεστὸς ἀποκλωνώθη
κ' ἐξέφυγε κ' ἐσκόρπισε κατάχαμα με μιᾶς
(μεστὸς = ὥριμος καρπός).

ἀπόκλωσμα τό, Ἡπ. ἀπόκλωσμαν Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλώθω.
Δύσις, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ποῦ με τ' ἀπόκλωσμα τοῦ ἡλίου προβάλλεις μέσ' ὅς τὴ ράχι
Ἡπ.
Καὶ ὅς τοῦ ἡλίου τ' ἀπόκλωσμαν ἐκρέμασεν τὰ πόστῃ

Τραπ. Συνών. βασίλεμα, γέρμα, γύρισμα, δύσι,
ἡλιόγεσμα.

ἀποκλωστοκόβω ἀμάρτ. ἀποκλωστοκόβω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλωστοκόβω.
Τελειώνω τὸ κλωστόκομμα, τὴν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ
ὑφάσματος τῶν ἐκ τῆς συνδέσεως τοῦ ἀποκοπτομένου κατὰ
τὴν ὕφανσιν στήμονος περισσευουσῶν κλωστῶν.

ἀποκνεάζομαι ἀμάρτ. ἰποκνεάζομαι Κύπρ. ἰπο-
κνεάζουμαι Κύπρ. (Γερμασ.) ἀποκνεάζομαι Πόντ. (Ἀμισ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ὀκνεάζομαι.

Ἐντείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος, τεντώνομαι ἔνεκα
ὄκνου: Ἐποκνεάστηκα τὸ ἐδ-θίστην τὸ γιλέκ-κιν μου Κύπρ. Τὸ
μωρὸν ἀντὶν νὰ ἰποκνεάζεται μεγαλύνισκει αὐτόθ. ἰποκνεάζεται
σὰν τὸν ὀκνεάριν αὐτόθ. Συνών. ἀνακλαδίζω II, ἀνα-
κλαρίζομαι, ἀνακλονίζω I, ἀναπειταρίζω III, ἀποκορ-
δώνω, ἀποτζίγκοῦμαι, ἀποτσαμακώνω, ξεροταγγέ-
μαι, ταγγέμαι (ιδ. ταγγῶ), τεντώνομαι (ιδ. τεντώνω).

ἀπόκνεασμα τό, ἀμάρτ. ἰποκνεασμαν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκνεάζομαι.

Ἡ ἔκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἔνεκα ὄκνου, σκορ-
δίνημα: Οὐλ-λο μοῦ ἐρκονται σήμ-μερα ἰποκνεάσματα. Ἐσὸν νὰ
πὰς χάψιν νὰ χορτιάσης ὕπνον τῶι ἰποκνεασμαν. Συνών.
ἀνακλαδητό, ἀνακλάδισμα, ἀνακλαδισμάρα, ἀνα-
κλάρισμα, ἀνακλονητό, ἀνακλονητούρα, ἀνακλό-
νισμα, ἀνακλονισμός, τάνυσμα, ταυνιτό, τέντωμα.

ἀποκνήσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκνέσκουμαι Πόντ.
(Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κνήσκομαι.
1) Ἐχω κνησμόν, φαγούραν, κνήθομαι Πόντ. (Οἶν.
Χαλδ.): Ἐέντιον πολλὰ ἡμέρας κ' ἐπλύστα κὶ ἀποκνέσκειται
ἡ ρᾶδᾶ μ' (εἶναι πολλὰς ἡμέρας πὺν δὲν ἐπλύθηκα καὶ με
τρώει ἡ ράχι μου) Χαλδ. 2) Ἀποβάλλω τὸν κνησμόν,
παύω νὰ αἰσθάνωμαι κνησμόν Πόντ. (Κοτύωρ.) β) Με-
ταφ. ἀποβάλλω τὴν πρὸς συνουσίαν ὁρμὴν Πόντ. (Κοτύωρ.)

ἀποκόβω, ἀποκόπτω Δαρδαν. Καπ. (Σινασσ.) Κέρκ.
Πελοπ. (Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Σῦρ. κ. ἀ. ἀπουκόφτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Μάδυτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) ἀπικόφτου Λήμν. ἰποκόφτω
Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἀ. ἰποκόφτω Καπ. (Σινασσ.) ἰποκόφτου
Θράκ. (Αἶν.) Σαμοθρ. ἀποκόβω κοιν. ἀπουκόβου βόρ.
ιδιῶμ. ἀποκόβω Κάρι. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ.) ἀποκόβω Κύπρ. Χίος
ἀπουκόβου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀπου-
κόφτου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπικόβου Λήμν. ἰποκόβω Κρήτ.
Κῶς Νάξ. (Φιλότ.) Σύμ. Σῦρ. ἰποκόβου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ. Κύμ.) ἰποκόβω Μεγίστ. ἰποκόβω Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἰποκόβω Ρόδ. ἰποκόβω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκόπιω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἀπο-
τραπῇ γνώμης ἢ ἔργου, ἀποτρέπω, ἀποσύρω, ἀποσπῶ Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κόνιτς. Ραβέν.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μάδυτ.)
Κέρκ. Κύπρ. Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Μῆλ. Πελοπ. (Λακων.)
Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σάμ.: Ἀπόκοπα τὸ παιδί ἀπ' τὸ
σκολεῖο Ἡπ. Τὸν ἀπόκοπε ἀπὸ τὴ δουλειά του Κέρκ. Δὲ δόρισι
νὰ τοῦν ἀποκόψ' Μάδυτ. Ἐπέκοψ' αὐτὸν ἀσ' σὸ σπῖτ' ἔμουν
(τὸν ἔκαμα νὰ μὴ συχνάξῃ εἰς τὸ σπῖτι μας) Τραπ. Χαλδ.
Ἐπέκοπα τὸ παιδί ἀσ' σὸ λούσιμον - ἀσ' σὸ σκολεῖον αὐτόθ.
Ἐπέκοπα τὸν ἀντρα μ' ἀσ' σὸ κρασίον Τραπ. Ἀτόσον λέγ' αὐτὸν
καὶ κ' ἐπορῶ ν' ἀποκόψ' αὐτὸν ἀσ' σὸ ρακὶν Χαλδ. Ποῦ τοῦν

